

РЕШЕНИЕ

№ 4225

гр. София, 27.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 01.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **6505** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

А. А. Р., гражданин на И., [дата на раждане] в гр. Зи К., не е доволен от решение № 343/ 30.06.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречи на материалния закон. Подателят ѝ сочи, че през последните 2 години е живял в [населено място], защото бил принуден да напусне родния си град от страх за живота си. След смъртта на баща му грижата за семейството на търсеция закрила е поета неговия чичо - баасист, заплашван от терористични групировки, особено от „Армията на М.". Жалбоподателят излага, че след убийството на чичо му през 2006 г. заминал за Б. и се установил в наета къща в кв. А., където много хора пострадали от постоянните сблъсъци между сунити и шиити. Заплахите към търсеция закрила започнали през 2008г., когато представители на групировките нахлували в дома им и чупели всичко, самият А. А. Р. е пребиван. В началото на 2010 г. е подпалена къщата, но оспорващият и майка му успели да потушат пламъците. Месец по - късно тя била опожарена – твърди се, че последното обстоятелство не е отразено в протоколите от интервютата. Според жалбоподателя решението противоречи на чл. 9 от ЗУБ, а евентуалното му връщане в И. би било невъзможно поради изключително високия риск от

посегателство, тъй като в тази страна на практика липсва средство за защита на обикновените хора. Случаите на заплахи и убийства са ежедневие, но никой не е в състояние да противодейства на военните групировки. Поддържа, че ответникът не е съобразил константната практика на ВАС по приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и възприетото задължително тълкуване на СЕО /понастоящем Съд на Европейския съюз/ на чл. 15 буква „в” от Директива 2004/83/ЕО. Изтъква, че цитираната разпоредба от общностното право касае не насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а заплахата на личността поради ситуация на безогледно насилие, което означава, че липсва личен елемент или степен на персонализация, съобразно които да се преценява заплахата и необходимостта от закрила. Позицията се на Решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С 465/ 07 г., в чиито мотиви съдът изрично е приел, че молителят за субсидиарна закрила /хуманитарен статут/ не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си на произход по причини и фактори, произтичащи от личните му обстоятелства.

Искането до съда е за отмяна на решението, а преписката да бъде върната на органа за ново разглеждане със задължителни указания по тълкуването и прилагането на материалния закон.

Ответникът - Председателят на ДАБ при МС, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата. В писмено становище по съществото на спора поддържа, че от изявленията на търсещия закрила не може да се направи извод към него да са били отправяни тежки и лични заплахи срещу живота и личността му. Събраната информация за държавата на произхода му е довела до преценка за подобряване на сигурността. Настоява, че именно в контекста на задължителното тълкуване на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., дадено с решение от 17.02.2009 г. на СЕО /понастоящем СЕС/, за да са налице предпоставките за хуманитарен статут, доколкото молителят има минимални лични причини да се страхува, нивото на общо насилие в държавата му на произход трябва да е изключително, каквото според събраната информация то не е.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

Началото на административното производство е поставено с молбата на чужденец, депозирана в Дирекция „Миграция” на 23.06.2010 г., вх. № 801/ 28.06.2010 г. по описа на ДАБ. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено пред длъжностно лице при агенцията на 14.07.2010 г., когато е съставен регистрационен лист. Същия ден А. А. Р. е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Данните, че той подава първата си молба за закрила се потвърдили от проверката в системата Е.. Видно от декларираните и отразени в регистрационен лист данни, жалбоподателят е иракски гражданин, арабин по етническа принадлежност, [дата на раждане] в гр. Зи К., по религия шиит, с основно образование, без професия, говорещ арабски, неженен. На 14.07.2010 г. му е връчена покана за интервю за установяване самоличността, националността и маршрута на пътуване. Същото е проведено на 15.07.2010 г., когато Р. заявява, че е напуснал И. през м. юни 2010 г., заминавайки за Т.. Останал 4 дни в [населено място]. В Б. пристигнал на 14.06.2010 г. нелегално, пеша придружен от трафикант. Целта му е да получи закрила в Б., която

възприема като сигурна държава, в която се спазват човешките права.

С решение № 1950/ 27.07.2010 г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на Р. на 19.08.2010 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на жалбоподателя.

На 31.08.2010 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провело интервю с чужденеца, който изложил, че до края на 2007г. е живял в гр. Зи К. и е заплашван от сунитите. Чичо му, който бил баасист, е убит през 2006 г. Р. счита, че хора от „Армията на М.“ искат да го убият, защото е единствен син в семейството – преди смъртта си неговия чичо го предупредил за тази опасност. Молителят не се обърнал за помощ към полицията, защото счита, че тя също принадлежи към групировката. Сочил, че не се числи към расова, религиозна, национална, обществена или политическа група, подложена на преследване от официалните власти или от други, които те не могат да контролират.

С докладна записка от 01.09.2010 г. директорът на РПЦ С. е уведомен, че с молба вх. № 888/ 14.07.2010 г. на А. А. Р. е открито ускорено производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

След изясняване на бежанската история и на основание приложените по делото справки за ситуацията в И. интервюиращият орган е изготвил становище до председателя на ДАБ рег. № УП 4391/ 14.09.2010 г., в което мотивирано предложение да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

Според справка на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ № 3545/ 23.09.2010 г. наблюдатели на сигурността на И., в частност Б., сочат подобрене на сигурността. Вместо извършване на чести нападения върху незначителни обекти като пазари или джамии, бунтовните групировки се ориентират към малко на брой, но демонстративно извършени масирани атаки върху строго охранявани правителствени и административни сгради с голям брой жертви. Макар да съществува риск от извършване на терористични атаки в [населено място], те са спорадични актове на насилие.

В с.з. на 01.09.2011 г. по делото бе приета и справка относно актуалната обстановка в И., в която е изложено, че въпреки липсата на данни за определена група от населението, която систематично да е обект на атаки, броят на случайните жертви при масираните нападения расте. Жителите на Б. могат да бъдат обект на нападение по различни причини – професионално положение, религия или етнически произход. В доклад на Бюрото по дипломатическа сигурност на Държавния департамент на С. от 21.04.2011 г. се сочи, че общото положение в И. се оценява като критично от гледна точка на терористични заплахи и насилие.

С обжалваното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ председателят на ДАБ при МС е отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ на жалбоподателя. Мотивирал се, че не са налице материално - правните предпоставки за уважаване на молбата на чужденеца за предоставяне на закрила, тъй като не се установяват данни за наличие на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Приел е, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за

страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г. Спрямо липсата на основания за закрила под формата на хуманитарен статут в решението е изложено, че в бежанската история липсват въобще обстоятелства, релевантни към хипотезите на т. 1 и 2 на чл. 9 на ЗУБ. Изводът, касаещ приложението на чл.9, т. 3 от ЗУБ – реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсещия закрила като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, е обоснован с обстоятелството, че не е налице въоръжен конфликт в И. към момента на разглеждане на молбата за закрила.

Решение № 343/ 30.06.2011 г. на председателя на ДАБ е съобщено на А. Р. с участието на преводач на 08.07.2011 г. Жалбата, по която е образувано делото, е депозирана в администрацията на ответника на 14.07.2011 г. и е допустима.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъществено преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му.

Според общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са налични и в публикуваните на интернет - страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на ВКБООН доклади за обстановката в И.. Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденеца не са били предприети действия от официалните иракски власти, нито от конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни А. А. Р. да е арестуван или осъждан в страната си на произход.

Несъгласието на жалбоподателя е насочено към изводите на ответника за липса на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Разпоредбата предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице

в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

В решение от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 (Meki Elgafaji, N. Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie), по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива Съдът на Европейския Съюз (голям състав) постановява, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но същевременно се приема, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Именно това условие не се установява в разглеждания случай, доколкото данните за насилието в И., достъпни в различните информационни източници, включително ценени по реда на чл. 142, ал. 2 АПК, не сочат същото да е достигнало такава изключителна степен към датата на устните състезания по делото. Като се имат предвид мотивите на решението по дело № С 465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защитата по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, то в колкото по – голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по – ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по – малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по – голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Наред със ситуацията в държавата на произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на търсещия закрила. А. А. Р. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед очертаното по – горе тълкуване на СЕС по дело № С 465/ 2007 г., данните за положението в И. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на чужденеца се налага изводът за недоказаност на предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3 ЗУБ. Решение № 343/ 30.06.2011 г. е издадено компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби. Жалбата е неоснователна и ще следва да бъде отхвърлена.

Ръководен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Р., гражданин на И., [дата на раждане] в гр. Зи К., срещу решение № 343/ 30.06.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: